

нивата си,—безъ никаква мѣрзежа съзъ нѣкого отъ мѣждъ съсѣдите си.—Нѣ съ истинна любовь;—и то е по доброто, отъ колкото да сѣдимъ празни по ѿлицыте, по кавенетата, по мѣханите,—и да єдемвами хората. І не като нѣкон пакъ изъ насъ, ако не са намѣрватъ на рѣченните мѣста въ предъзносовіе, то ще работѣтъ работа,—която на сващеннника не прилича: Н. П. Мѣждъ жанбазите-жанбазинъ; мѣждъ касапите-касапинъ, мѣждъ авжинте-авжий; мѣждъ ошвржинте-вшвржий, и проче, таквици немъ неприлични спорѣдъ званіето мѣ работы....

Пакъ продължава св. Апостолъ тадѣма; „**не срамлявъ васъ сѧ пишъ, но іакоже чада моя възлюбленнаѧ наказвіж.**„, 1-во Кор. 4, 9-10 11-12-13-14] Т. е. подобно и нынѣ сващеннци тѣ, които смы въ Апостолското подражаніе: да са не срамъвами за това що са е описано, но, като любезни братъ въ Христа, да са потрѣдимъ и да вразъмимъ попъ **Несвѣтна** що сѫ е приселилъ въ селото **Себѣлюбъво**, за този неговъ противъенъ постъпъкъ въ Сваществото мѣ.

Я спорѣдъ тѣй, неще можимъ да премълчимъ, до като не са помѣнѣ за състояніето на жода и кесіата; за това ако и да не намѣрвами въ никој книга писано особенно зарадъ насъ, нѣ като го имамъ попреданіе отъ предшественници тѣ си сващеници, та нѣкон пакъ изъ насъ са положели твърдѣ голѣмо стараніе, та да си преповноватъ това предданіе въ всякой слѣчай.—На истинна, чи ивждата не остава чилака, но като са измѣнатъ началата на рѣченното предданіе, и това не е добро, и това не е правѣдно .На примѣръ, когато са єсѣца, чи голѣма скѣдность, владѣй Христіенина, пакъ